

benytte Forstranden. De have søgt at forbyde det, ingenlunde af Hensyn til, at en saadan Benyttelse af Forstranden gjorde deres Ejendom Skade, men blot for selv udelukkende at have Ret til at gøre sig Fordel af det Materiale, der findes paa Forstranden; af den Grund have de ved alle mulige Midler fortrædiget dem, der vilde benytte det Materiale, hvis Benyttelse burde være fri for alle.“ Dette skildrer han som Tilstanden den Gang, og det har ført med sig, at man er kommen saa vidt, som man nu er. Jeg skal endvidere citere en Udtalelse af Sylvester Jørgensen, den daværende Rigsdagsmand for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, den findes i Folketingstidenden for samme Aar, Sp. 3087. Han var, saa vidt jeg ved, en af de senere saakaldte 7. vise Bønder, og Indenrigsministeren den Gang, Monrad, gav ham netop under samme Forhandling det Vidnesbyrd, at han plejede at se overordentlig skarpt og rigtig paa alle Forhold. Han siger der: „Jeg tror, dens (Lovens) Virkning vil være den, at en Mængde Grundejere, som synes, det var rart, foruden den Ejendom, de have, der støder til Stranden eller maaske ligger i Nærheden deraf, ogsaa at eje Stranden med, vilde forbyde dem, som komme derhen for at borttage de Genstande, de mangle, at gøre dette, hvorved de altsaa vilde tiltage sig en Ret, som de ikke havde“. Fra Rigsdagstidenden for samme Aar skal jeg endelig tillade mig at citere en Udtalelse af Tscherning, som paa ethvert Trin bekæmpede Loven. Den findes Sp. 4173—74 og lyder saaledes: „Det vil være meget vanskeligt at kunne benytte Loven, naar man ikke gaar ud fra den Forudsætning, at man skal skaffe en Beskyttelse for det, hvorfor der hidtil ikke er bevist nogen Trang til Beskyttelse; det har endnu egentlig ikke alvorlig vist sig nogetsteds, at Beskyttelse af den Art var nødvendig“. Men han siger dernæst, at naar der kommer en saadan Lov, ville Folk faa Øjnene op for, at der her er noget at gøre, og saa vil man for dog at bruge Loven lade en Frygt træde i Stedet for den virkelige Fare, som alene burde være Aarsag til at paakalde Loven. Saa vil man bare af Frygt for, at der mulig kunde komme en Fare, søge det Forbud nedlagt, som Loven nu hjemler. Det er disse Spaadomme, som jeg tror have vist sig at holde Stik, og de beroligende Forsikringer, som fra modsat Side bleve gjorte gældende, have desværre vist sig ikke at holde Stik. Den daværende Indenrigsminister tog saaledes atter og

atter til Genmæle mod disse Forudsigelser om, hvad Loven vilde blive brugt til. Han hævdede, at der kun paa enkelte Steder i Landet var Trang til en saadan Beskyttelse, og han udtalte derfor ogsaa, at den formentlig kun vilde blive anvendt der. Han hævdede gentagne Gange, at det var særlig paa Strandvejen paa Jyllands Vestkyst og paa Laaland, at der havde vist sig en saadan Trang, og at den ikke vilde strække sig synderlig ud derover. Han sagde, at Loven kun burde bruges, hvor det var paa-trængende nødvendigt, hvor „en virkelig“ og „alvorlig“ Interesse stod paa Spil, at den ikke maatte bruges „for Løjer“, og at det netop derfor gerne maatte koste noget at faa den Beskyttelse, som Loven skulde aabne Adgang til. Dette sidste siger han særlig til Forsvar for hans oprindelige Forslag, som ikke indeholdt noget om disse disse Synsmænd i de forskellige Kommuner, men gik ud paa, at det var Landvæsenkommissionen, der i ethvert Tilfælde skulde træffe Afgørelse derom. Man indvendte, at det var kostbart, men saa svarede Monrad: Ja vel, det er det, men det gør ikke noget, det koster noget, thi det vil forhindre Folk i at bruge det Middel, uden hvor det bør bruges, og det var i de Tilfælde, jeg har nævnt. — Men, som sagt, det var ikke hans, men derimod de førstnævnte ildevarslende Spaadomme, der have vist sig at slaa til, og derfor mene vi, at der bør gribes til Midler for at føre Loven og dens Anvendelse tilbage inden for de Grænser, man oprindeligt havde tænkt sig, nemlig, at det altsaa kun er, hvor det er paatrængende nødvendigt, og hvor alvorlige Interesser staa paa Spil, at man benytter dette Forbud. Nu siges det, at det hænder meget ofte, at saa snart Lodsejeren ser en Mand komme med en Baad, og han synes at ville fiske Sten uden for Lodden, betragter han straks denne Mand som en Tyv, der gør Indgreb paa hans lovlige Omraade, og i alt Fald faar han Færten af, at her er maaske noget for ham at gøre. Han mener som saa, at skal der tjenes paa dette, er det bedst, han selv tager Fortjenesten, og saa gaar han den Vej, der er nævnt, nemlig at faa nedlagt Forbud, og saa sidder han paa sit eget; det tror han i alt Fald; saa har han, som af Sylvester Jørgensen bebudet, faaet det saa „rart“, at han har udvidet sin Ejendom langt ud over dens naturlige og lovlige Grænser. Jeg ved vel, at der i den bestaaende Lovs § 9 indeholdes en Bestemmelse, der gør, at dette juridisk set er en Vildfarelse. Det er ganske vist efter § 9 saaledes, at det